

[Gerda Møller.]

jo ikke ret mange millioner kroner, det drejede sig om. Vi havde også fundet det ønskeligt, om det samme havde kunnet lade sig gøre for den næste sæson, i stedet for at man nu må skride til at øge budgettet. Men da der i tilsynsrådet er enighed om, at det endelige udgiftsniveau til hver en tid skal respektere resultaterne af den rationaliseringsundersøgelse, som nu er i gang, så kan vi jo sætte vort håb til, at det også vil lykkes at finde besparelser i de næste år. De kortfristede bevillingsmæssige problemer er altså løst.

Det er rigtigt, som det allerede er sagt fra andre her i dag, at nu er det op til folketingsgruppen, hvordan fremtiden skal forme sig for teatret. Her peger ministeren på de mest påtrængende problemer: de bygningsmæssige og de regulativer og overenskomster, der skal gælde for de ansatte.

Vi ved, som jeg var inde på i starten, at bygningerne er upraktiske og besværlige at arbejde i, og vi ved, at det både påvirker arbejdsforholdene for alle ansatte og påvirker repertoiret, fordi man ikke kan skifte scene hurtigt nok og ikke uden fordyrende omkostninger. Vi ved også, at tiden er løbet fra de gældende regulativer, og at det, der er brug for i dag, langt snarere end stædig fastholden ved gamle rettighe-der er større smidighed hos alle ansatte. Men så er spørgsmålet: hvordan får vi løst problemet? Skal det ske ved fortsatte lapperier, eller skal det ske som foreslået af ministeren i hans redegørelse?

Her må jeg straks sige, at den konservative folketingsgruppe siger ja til at bevare vor nationalscene, som med sine gamle traditioner er blevet et begreb i den danske befolkning og et væsentligt led i hele vort kulturliv. Vi siger nej til fremskridtspartiets idé om, at teatret skulle kunne køres privat, altså uden tilskud fra det offentlige, efter en kort overgangsordning. Det konservative folkeparti har den indstilling, at det er nødvendigt at betale til kulturen, hvis vi skal bevare vor kulturelle arv og ikke ende i et materialistisk samfund.

Men når det er sagt, så må jeg også sige, at vi ikke i dag er i stand til at give vort endelige tilsagn til en principbeslutning på grundlag af ministerens indstilling. Vi er yderst betænkelige ved en så stor bevilling i de økonomisk svære tider, som landet befinder sig i – til trods for de besparelser, der kommer i de følgende år. Vi er ikke mindst betænkelige ved

den lange lukning, som bliver nødvendiggjort af ombygningsplanerne.

Ministeren sagde i sin redegørelse:

»Selvfølgelig kan der ske en rationalisering, bl. a. inden for sceneteknik, i administrationen og i tilrettelæggelsen af teatrets aktiviteter.«

Spørgsmålet er, om der ikke skulle kunne findes en anden og lige så god løsning som den af ministeren foreslåede. I hvert fald mener vi, at det rationaliseringsarbejde, der nu foregår, skal have lov til at løbe til ende, så også disse eksperter kan få lejlighed til at vurdere ministerens planer.

Vi mener ikke, at vi med så kort varsel skal lade os tvinge til at sige ja eller nej til en så stor bevilling. Som partiet venstre mener vi heller ikke, at der kun er denne løsning eller lukning. Også i vor gruppe rører der sig hos nogle tanker om at bygge et teater for opera og ballet, og herudover nærer vi ønske om at spille hele året til gavn og glæde også for vore turister og om at udnytte personalet, først og fremmest kunstnerne, på en langt bedre måde, end det sker i øjeblikket.

Der har jo været megen berettiget kritik, i øvrigt også fra tilsynsrådets side, med hensyn til en fornuftig og rationel anvendelse af kunstnerne. At problemet kan være svært at løse helt rationelt, når der skal være en fast kerne af personale, når repertoiret skal være alsidigt inden for alle tre kunstarter, og når der også skal tages hensyn til økonomien, det ved vi. Men på den anden side har vi været vidne til helt oplagte urimeligheder som at ansætte eller forsøge på at ansætte kunstnere udefra, skønt vi selv havde brugbare kræfter. Der kunne nævnes andre ting, der kunne rettes på, som f. eks. ledelsesproblemet, det økonomiske ansvar, som man havde før i tiden for hver enkelt forestilling, og først og fremmest, som jeg tidligere har været inde på, regulativerne og overenskomsterne, hvorved mange unødige omkostninger både i det daglige arbejde, ved provinturneerne og ved gæstespillene i udlandet kunne undgås.

Der er mange andre ting end de bygningsmæssige, der kan bringes i orden. I den forbindelse finder vi, at det, der i første omgang er mest påtrængende at få gjort noget ved, er en udvidelse af ansættelsesområdet for teatrets kunstnere til også at omfatte Den jyske Opera, landsdelsscenerne og Det danske Teater. Vi ved, at der arbejdes med disse problemer, først og fremmest i forbindelse med Den jyske